

Dôverujme Božskému Srdcu Ježišovmu

12. mája 2024 + Cirkev

„Jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda.“

(Jn 19,34)

Zdroj: wikimedia commons

U severného, nórskeho ľudu podnes žije ako ústne podanie nasledujúca národná legenda, ktorá im zostala po vlast milujúcich predkoch.

1. Táto legenda hovorí, že okolité silnejšie, výbojnejšie národy vyhнали nórsky ľud z ich domoviny. Vybrali sa teda hľadať novú vlasť. Po dlhej ceste prišli do veľmi úrodného kraja. Na bujnej lúke rástlo plno pestrých kvetov, ktoré vydávali lúbeznú vôňu. Na košatých stromoch tisíce vtákov spievali a na brehoch žblnkotajúcich potôčkov srnky pobehovali. Keď ľud videl tento čarokrásny kraj, všetci nadšene zvolali: „Tu bude naša vlasť!“ Hneď sa rozložili, šiatre postavili, ženy sa dali do varenia, pečenia, plesali od radosti.

Ale čo sa nestalo? Ako začalo zapadať slnko a prišiel večer: hustá tmavá hmla sa začala spúšťať na zem, kvetiny zvädli, zo stromov opadalo lístie, spevavé vtáctvo zmlklo a namiesto neho začali vrany odporným hlasom krákať. Ľudia preľaknutí začali sa dívať jeden na druhého a so strachom sa pýtali: „Čo je to, čo sa stalo? Pritrafil sa nám akýsi čudný žart.“ Na to ich obklúčil strach v tomto zakliatom kraji. Tí smelší povzbudzovali: „Čakajme do rána.“ Čakali, čakali, ale darmo: slnco viac nevyšlo, hmla stále viac a viac hustla, začal fúkať studený ostrý vietor. Potom divoký ryk zveriny strašil ženy a deti. Ozval sa celý tábor: „Poďme odtiaľto preč! Toto je kraj smrti.“ Ak b išli, ale nevedia, v ktorú stranu sa vybrať. „Zažnime svetlo!“ „Áno, áno, založme oheň“, ozýval sa hlas z každej strany. Vybrali sa medzi stromy, nalámali haluzinu, aby oheň založili, svetlo spravili. Avšak hustá hrubá hmla všetko prenikla, všetko zmočila, nevedeli si nijako poradiť, ako oheň urobiť.

Vtedy predstúpil pred všetkých mudrc ľudu, ktorého oni žrecom volali a takto k nim prehovoril: „Tu pomôže len jedna vec – ak sa niekto obetuje za ľud.“ Po zdĺhavom a trápnom tichu vystúpil spomedzi jeden pekný, štíhly mladík a takto prehovoril k žrecovi: „Pôjdem ja, vyber mi srdce, ak to zachráni ľud.“

Podľa tejto legendy mladíkovi vyrezali srdce a toto krvácajúce srdce vydávalo zo seba čarokrásne svetlo, svietilo na všetky strany, ako vychádzajúce slnko. Niesli ho pred sebou a všade ten ľud šiel za ním a tak sa

napokon dostali do bezpečného kraja, oslobodili sa od istej smrti. Básnici o ňom písali básne, speváci piesňami ospevovali jeho pamiatku, v školách sa deti učia túto starodávnu národnú povesť.

2. Drahí kresťania! Zaiste tušíte, prečo vám hovorím tento príklad. V tom vlast' hľadajúcom ľuďe je znázornené vyhnanie ľudského pokolenia z raja, ktoré následkom hriechu ocitlo sa v hroznej porobe duševnej i telesnej biedy a bolo by úplne zahynulo, keby sa Syn Boží, Ježiš Kristus nebol obetoval za jeho vykúpenie. Kristus Pán položil za nás svoj život na kríži, poslednú kvapku krvi Svojho Božského Srdca za nás vycedil. Jeden z vojakov mu kopijou otvoril bok a hneď vyšla krv a voda.“ (Jn 19,34)

Pán Boh v rozkošnej záhrade, v Raji určil pozemský príbytok človeka. Ale následkom diablovho zlákania ľudia boli vyhnaní z tohto miesta blaženosti. Vtedy išli hľadať novú vlasť. Diabol im ukazoval viacero miest, štyritisíc rokov ich rôznym čarodejníckym klamom a mámením balamutil, aby ich napokon vždy ešte horší a trpkjší osud postihol. Diabol naviedol ľudí, aby sa mu ako Bohu klaňali. Diabolskému klaňaniu bol potom podobný aj život a mravy ľudí. Strašnou nemravnosťou, zverskou chlipnosťou boli poznačení. Potoky nevinne vyliatej krvi, celé moria slz ukrivdených a cti pozbavených zmáčali zem. S hrôzou čítame dejiny národov spred Krista. Za starodávnych čias boli dve triedy ľudí: pán a otrok. No len pán bol človekom, otrok bol pokladaný za zviera. Nejednen pán nechal reťazami spútať otroka ako psa, zavesil mu na krk jarmo ako volovi. Ak sa opovážil ozvať, dal mu vyrezať jazyk, ak ho chytili a úteku, rozštvrtili ho na kusy alebo mu meno jeho pána žeravým železom vypálili na čelo.

V takomto smutnom položení bolo ľudstvo pred príchodom Krista Pána. Od jeho neľudskosti len jeho nemravnosť bola zvrhlejšia.

Keď nekonečná láska Božia videla, že ľudské pokolenie sa topí v mori nemravnosti, keď počula, že srdcia umorené od trápenia stále úpenlivejšie volajú o pomoc: „Roste, nebesá, zhora, z oblakov nech prší pravda. Otvor sa, zem, nech urodí sa spása“ (Iz, 45,8), vtedy rozhodol dobrotivý Boh, že už ďalej nebude čakať: už pošle svojho Syna, aby človeka vykúpil.

3. Za tejto všeobecnej duchovnej temnoty, za tejto krutej duševnej zimy nenávisti, vo vianočnú noc zostúpil Pán Ježiš na hriešnu zem. Vystúpil pred nás, vzal do ruky svoje Božské Srdce a takto prehovoril: „Ľudia, bratia, synovia moji! Pohliadnite na moje Srdce, ako horí láskou. Podťte za Ním, nasledujte Ho, uvidíte a zakúsíte: život nový, svätý, blažený otvorí sa vám a už tu na zemi okúsíte, kolká je to blaženosť, ak Boha pre seba a blížneho pre Boha budete milovať.“

Kristovo učenie zmenilo svet. Kristovo Srdce skrotilo pohanov. Divokí Nemci, výbojní Rimania, ukrutní Skýti krvavé železo svojho meča prekovali na pluh. Kristovi apoštoli zaštepili kresťanské mravy do srdc pohanských národov, surové násilenstvo sa zmenilo v milosrdnú lásku. Šírila sa kresťanská osveta. Smelo môžem tvrdiť, že ak by Ježiš nebol prišiel medzi nás a keby by milosti svojho láskyplného Srdca nebol vylial na ľudí, i dnes by sme boli tam, kde naši predkovia pred dvetisíc rokmi, lebo my ľudia nie sme v stave, aby sme vyvolali v iných lásku k nám. Kristova láska je nebeský svätý oheň, ktorý Kristus priniesol medzi nás. Panovanie lásky je večné, ako i Kristus žije naveky. Preto Ježiša Krista ako svojho Boha ctíme, milujeme, hlásame na večné veky.

Syn Boží, Ježiš Kristus podnes žije medzi nami, s nami je v Prevelebnej sviatosti oltárnej. Neviditeľne našim telesným očiam, ale o to viditeľnejšie našej veriacej duši. I dnes sme sa my verní prívrženci Kristovi preto

zhromaždili, aby sme verejne vyznali: „Ježišu Kriste, Ty si náš Boh. Tvoje Božské Srdce nech nám svieti, kým nevydobyjeme všetky práva Tvojmu vernému slovenskému národu, kým mu nezabezpečíme lepšiu budúcnosť. Tejto hodnými sa staneme, ak sa budeme neohrozene pridržiavať svojej drahej katolíckej viery a ak k svojej duchovnej matke, Cirkvi katolíckej a k Sv. Otcovi, rímskemu pápežovi detskou oddanosťou ľnúť budeme. Seba i milú slovenskú krajinu Tvojmu Božskému Srdcu porúčame pod ochranu. Priviň nás všetkých k svojmu svätému Srdcu tak pevne, aby sme sa od Teba nikdy neodlúčili. Amen.

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne upravená redakciou.

Staňte sa členom Fatimského Apoštolátu!

Dostanete od nás ako časopis Spojenectvo s Máriou ako dar.

Členovia Fatimského Apoštolátu (FA) však okrem dvojmesačníka dostávajú tiež rôzne sväteniny – medailóny, brožúrky, plakety a podobne. A navyše – za členov FA sú odslúžené sv. omše a tiež sa zvlášť za nich a za nimi spísané úmysly modlia Služobnice Ducha Svätého počas celonočných adorácií, konaných v kláštore každú druhú noc.

Členstvo vo Fatimskom Apoštoláte je dobrovoľné, fatimský apoštol ho potvrdzuje svojím súhlasom a zasielaním pravidelného príspevku vo forme milodarů. Rovnako tak sa však môže fatimský apoštol kedykoľvek rozhodnúť zrušiť svoje členstvo, čo oznámi buď písomne alebo telefonicky.

Pridajte sa teda k našim pravidelným podporovateľom a staňte členmi Fatimského Apoštolátu – prihlásiť sa môžete na tel. čísle **02/222 00 777**.

Svojím členstvom vo Fatimskom Apoštoláte tým najlepším spôsobom podporíte v týchto neľahkých časoch fungovanie Nadácie Slovakia Christiana, ako aj portálu Christianitas.sk a ich neúnavnú snahu o zachovanie nemenného učenia Cirkvi.

Ďakujeme!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/doverujme-bozskemu-srdcu-jezisovmu/>